

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **H.-D. S.**, nar. X, X,
zastoupeného JUDr. Pavlem Tomkem, advokátem, Polská 61/4,
360 01 Karlovy Vary,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, IČ 70891168, Závodní 353/88,
360 21 Karlovy Vary,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2018, č.j. 435/DS/18-3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 17. 8. 2018, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou dne 21. 8. 2018, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2018, č.j. 435/DS/18-3 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“),

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K..

zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno usnesení Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy (dále jen „prvoinstanční správní orgán“ nebo „Magistrát“), ze dne 23. 8. 2016, č.j. 13779/OD/16-13/Bar (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím bylo podle § 102 odst. 4 správního řádu zastaveno řízení o žádosti žalobce o vydání nového rozhodnutí ve smyslu § 101 písm. b) správního řádu ve věci žádosti o rozšíření řidičského oprávnění o skupinu „D“ a vydání řidičského průkazu, neboť žádost o vydání nového rozhodnutí zahájení nového řízení neodůvodňovala. Žalobce se domáhal též zrušení prvoinstančního rozhodnutí.

2. Řidičská oprávnění a řidičské průkazy upravuje zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů [dále jen „zákon č. 361/2000 Sb.“ nebo „zákon o silničním provozu“]. Správní řízení je upraveno správním řádem.

[II] Žaloba

3. Žalobce byl ve své původní žádosti o rozšíření řidičského oprávnění o skupinu D neúspěšný pro neprokázání splnění podmínky obvyklého bydliště na území České republiky. K doložení vazeb k území dokládal v původním řízení čestné prohlášení L. P., A. N. a S. Á. o tom, že na adrese v X, kde se původně zdržoval, se zdržuje a v ČR podniká. Žalobce dále dokládal, že byl hlášen v X, kam se v průběhu řízení přestěhoval, a výpis z živnostenského rejstříku, že vykonává v ČR živnost. Žalobce uváděl, že je prokuristou u společnosti SCOUT-LOGIC Training College GmbH, dříve Autoškola DriveCamp UG, podniká v oblasti výroba, obchod a služby, tato zahraniční osoba má organizační složku na území ČR. K tomu dokládal výpis z obchodního rejstříku Autoškola DriveCamp UG, org. složka, tam je uveden ještě jako jednatel. Dále dokládal tehdy aktuální výpis z obchodního rejstříku společnosti SCOUT-LOGIC Training College GmbH, rovněž uváděl, že je jednatelem občanského sdružení EUSIS - EUROPE START - UP - IMMIGRANT, o.s., IČ: 01777165, se sídlem Čankovská 676/61, 360 05 Karlovy Vary, řádně podniká na území ČR i SRN.
4. Jestliže žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že profesní vazby nejsou podstatné, nejedná se o správně vyřešenou otázku. Z ustanovení § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu plyne, že žadatel může prokázat obvyklé bydliště, kterým se míní místo, kde má osobní nebo i profesní vazbu. Pokud žalobce dokládal široké profesní vazby, naplňoval tak obvyklé bydliště. V daném kontextu žalobce odkázal na stanovisko Nejvyššího správního soudu obsažené v rozsudku ze dne 29. 4. 2015, č.j. 2 As 5/2015-30, které se vyjádřilo k otázce profesní vazby žadatele takto: *„Stěžovatel má pravdu v tom, že správní orgán prvního stupně nevyzval stěžovatele alternativně k prokázání podnikatelské vazby. Nicméně nic nebránilo stěžovateli v odpovědi na výzvu správního orgánu prvního stupně reagovat tak, že by prokazoval právě podnikatelskou vazbu namísto osobních vazeb, nicméně v tomto případě by musel navrhnout důkazy k prokázání toho, že se na jím tvrzené místo obvyklého bydliště pravidelně vrací, což taktéž nevyplývá z jeho potvrzení o přechodném pobytu, výpisu ze živnostenského rejstříku, osvědčení o registraci k dani ani z nájemní smlouvy nebo potvrzení o zajištění ubytování.“* Tato závazná teze Nejvyššího správního soudu jednoznačně dokladuje, že obvyklé bydliště je postaveno na rovnocenném postavení vazeb osobních s vazbami profesními. Žalobce tedy namítal, že žalovaný se otázkou prokázání profesních vazeb vůbec nezabýval, proto je jeho rozhodnutí nezákonné.
5. Nové skutečnosti se při podání žádosti o vydání nového rozhodnutí soustředily výhradně

k prokázání existence obvyklého bydliště s tím, že správní orgán v obecné rovině neposuzuje to, zda nová žádost odůvodňuje zahájení nového řízení, nýbrž to, zda nová žádost odůvodňuje vydání pozitivního rozhodnutí ve věci. Pokud tedy nové skutečnosti jasně prokazují obvyklé bydliště příslušného žadatele o udělení řidičského oprávnění, je na místě vydat nové (pozitivní) rozhodnutí, neboť se okolnosti pro posouzení obvyklého bydliště změnily.

6. Pokud jde o příslušné období říjen 2015 až květen 2016, pak žalobce správnímu orgánu prvního stupně dokládal usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 4. 2016, č.j. 6 To 404/2016-41, z něhož se podává vyšetřovací vazba žalobce na území ČR od 19. 10. 2015 do 4. 4. 2016 s tím, že ve smyslu usnesení Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 6. 5. 2016, č.j. 40 Nt 402/2016, se podává, že žalobce se ponechává na svobodě. Z vazby byl žalobce propuštěn 4. 4. 2016, jeho pobyt tedy trval nepřetržitě více než 6 měsíců za období posledního roku. K danému bodu žalovaný v rozhodnutí argumentuje, že je žalobce v důkazní nouzi a že na toto téma je absurdní cokoli uvádět.
7. Žalobce proti této pasáži rozhodnutí žalovaného namítal, že je na něm, jakým způsobem dokládá svůj faktický pobyt na území, který je jako jediný skutečně relevantní. Jestliže nedobrovolně pobýval ve vazební věznici, jednalo se o faktický pobyt na území, o čemž není dispute. Žalovaný věc schválně znevažuje a žalobce kriminalizuje. Zde je na místě pouze dodat, že trestní řízení proti žalobci je v plném proudu, v řízení jsou jasné zmanipulované důkazy, zejména nahrávky, na kterých není z odposlechů nic slyšet, tedy vše směřuje k žalobcovu osvobození v trestní věci pro nedostatek a neprůkaznost důkazů ze strany obžaloby. Žalovaný ve svém rozhodnutí pominul otázku presumpce neviny a jeho rétorika je natolik subjektivně proti žalobci zaměřená, že se nedá hovořit o věcném a objektivním přístupu.
8. Prvoinstanční rozhodnutí konstatuje, že pobyt na území musí být dobrovolný, nikoliv nucený na základě uložení žalobce do vazební věznice. Prvoinstanční správní orgán nesprávně užívá zásadu, že nikdo se nemůže dovolávat své nepoctivosti, tuto zásadu dokonce nepřesně překládá z latiny jako protiprávní jednání (turpitude). Za prvé, tato zásada je použitelná výhradně při výkladu neplatnosti smluv v občanském právu a za druhé, žalobce dokládal, že byl uvězněn na území ČR, tedy naplnil minimálně v letech 2015 až 2016 zcela zjevně obvyklý pobyt na území, ačkoliv tento pobyt byl v cele. To však nic nemění na tom, že se jedná o novou skutečnost, která spolu s dalšími skutečnostmi musí vést k závěru o naplnění žalobcova obvyklého bydliště. Správní orgán se tu nezabývá žalobcovou trestnou činností, zabývá se pouze otázkou faktického pobytu.
9. Žalobce v daném kontextu namítal, že žalovaný neumí reagovat na odvolací námitky, tím se jeho rozhodnutí znehodnocuje a stává se nepřezkoumatelným. Nelze přehlédnout až nemístnou dikci žalovaného, že na dané výtky nebude reagovat, protože jde o liché výtky. Žalobce namítal, že bylo povinností žalovaného se ke každé námitce věcně vyjádřit, a nikoliv konstatovat pouze bez dalšího absurdnost námitek. To do správního řízení nepatří.
10. Žalobce byl přesvědčen o tom, že ve smyslu zásady o volném hodnocení důkazů je nutné vycházet skutečně ze všech relevantních důkazů a činit z nich skutkové a právní závěry. Žalovaný tuto zásadu v daném ohledu porušil a snížil se k nekalým a nevěcným hodnocením, čímž jednal nezákonně.
11. Žalobce dále poukázal na to, že za důkaz může ve správním řízení sloužit cokoli, co

pomůže ke zjištění skutečného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (viz § 3 a § 51 správního řádu). Žalobce tedy ve správním řízení odkazoval na podklady obsažené ve správním spisu o vydání duplikátu řidičského průkazu, dříve vedeno u Městského úřadu Sokolov pod č.j. 47793/2016/OD/VEVL, nyní vedeno u Magistrátu města Karlovy Vary, č.j. 12883/OD/17/Bar.; věc je již pravomocně ukončena. Žalobce k tomu poskytl vyjádření ze dne 28. 12. 2017, kterým reagoval na výzvu správního orgánu k doplnění návrhu důkazů. Přesto o této výzvě a žalobcově vyjádření v napadeném usnesení správního orgánu prvního stupně nelze najít nic.

12. Žalobce řádně tuto námitku uplatnil ve svém odvolání, avšak žalovaný se s touto námitkou nevypořádal. Na místo toho k bodu 8) odvolání uvedl, že důkazy z jiného řízení nemají žádnou relevanci.
13. Žalobce v tomto směru namítal, že po právní stránce došlo z hlediska procesního k pochybení v otázce toho, co může sloužit jako důkaz. Je totiž zcela přiléhavé odkazovat na důkazy založené v jiném správním spisu a požadovat provedení takových důkazů ve věci. Pokud jde o řízení u Magistrátu města Karlovy Vary, č.j. 12883/OD/17/Bar., to je pravomocně ukončeno a žalobce byl úspěšný v žádosti o duplikát řidičského průkazu, v němž byla také řešena otázka obvyklého bydliště.
14. Stran výsledků svědků ve správním řízení, žalobce namítal, že žalovaný nesprávně posoudil otázku nových výsledků v relaci na dodatečné prokázání obvyklého bydliště. Žalobce zejména odkazoval na protokoly o výsledcích svědků založené ve spisu sp. zn. 12883/OD/17/Bar., a to S. Á., J. B., M. D., J. K. a A. N., jakož i protokol o výsledku žalobce. Žalobce žádal, aby tyto protokoly byly zahrnuty rovněž do tohoto správního spisu v řízení u prvoinstančního správního orgánu č.j. 13779/OD/16-11/Bar. a byl z nich učiněn skutkový závěr o prokázání existence obvyklého bydliště žalobce na území ČR. Tímto způsobem žalobce navazoval na svůj původní návrh ze dne 25. 7. 2016, aby poskytovatelé čestných prohlášení, pan K., paní F., paní B. a paní W., byli dodatečně vyslechnuti. Důkaz výsledkem svědka je novým důkazem, na který měl správní orgán prvního stupně reagovat. Pokud tento návrh důkazu správní orgán prvního stupně nepřijal, byl s ohledem na § 68 odst. 3 správního řádu povinen tento postup odůvodnit. Namísto toho prvoinstanční správní orgán pouze konstatoval, že výsledky zaměstnanců a pronajímatele bytu by nepřinesly žádné poznatky. To nemůže dopředu správní orgán tušit. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 5 As 143/2017 ve věci žadatele o vydání paměťové karty je patrné, že bylo nařízeno, aby tentýž správní orgán provedl výsledky svědkyň Á. a N., které poskytují žadateli ubytování, podílejí se na jeho podnikání, tedy dokazují skutečnosti svědčící o tom, že žadatel má na území ČR osobní a profesní vazby. Tentýž závěr musel být konstatován v rozsudku Krajského soudu v Plzni, č.j. 30A 143/2016-107. Ostatně v řízení č.j. 14359/OD/14-53/Rsz byl žalobce dne 23. 1. 2018 obeznámen o provedení těchto výsledků dne 20. 2. 2018. Přesto v rámci splnění požadavku zákona dle § 3 správního řádu správní orgán nevyčkal výsledku těchto svědkyň a uzavřel, že nic nového žalobce neuvedl a neprokázal. Z úřední činnosti přitom o těchto dvou probíhajících řízeních správní orgán věděl.
15. Žalobce tedy žalovanému vytýkal, že bylo jeho pochybením, že přisvědčil Magistrátu v tom, že nebylo třeba znovu vyslýchat navržené svědky, kterými byli pan K., paní F., paní B. a paní W.. Tímto způsobem nebyl správně zjištěn skutkový stav, jehož doplnění se žalobce řádně dovolával.
16. Dále žalobce namítal, že se žalovaný nevypořádal s námitkou v bodě 10) jeho odvolání,

že z protokolu o výsleších svědků, a to S. Á., J. B., M. D., J. K. a A. N., jakož i protokolu o výslechu žalobce u MěÚ Sokolov a z obsahu těchto protokolů nebyl učiněn žádný skutkový závěr. Je povinností žalovaného se řádně věnovat každé námitce účastníka v rámci jeho odvolání, a to s odkazem na § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobce může i připustit, že protokoly z výslechů u MěÚ Sokolov jsou skutečně obsahem spisu a žalobce měl skutečně právo se se spisem seznámit, což neučinil, nicméně to nemění nic na faktu, že z těchto důkazů nebyl učiněn žádný skutkový a právní závěr ohledně dodatečného prokázání obvyklého bydliště žalobce na území ČR.

17. Pokud jde o vazbu k žalobcovu synovi, pak tato vazba skutečně existuje. Žalobcův syn chodí do školy v Jízdárenské ulici v Karlových Varech a je svěřen do péče matky. Nicméně, žalobce rodným listem syna nedisponuje, je však přesvědčen o tom, že podstatný je faktický pobyt na území, samotná vazba k synovi neprokazuje jeho skutečný pobyt na území ČR. Důvod pobytu na území a délka pobytu jsou dostatečně prokázány ve smyslu výpovědi žalobce a svědků v průběhu správního řízení, zejména s ohledem na výslechy svědků a žalobce zaprotokolované u MěÚ Sokolov pod č.j. 47793/2016/OD/VEVL. Tyto skutečnosti uváděl žalobce ve svém vyjádření ze dne 28. 12. 2017, které musí být obsahem spisu. Pokud chtěl správní orgán skutečně žalobci vyhovět ohledně vazby k synovi, pak mu nic nebránilo si vyžádat od příslušné základní školy vyjádření k docházce syna žalobce. Žalobce namítal, že mu nelze vyčítat a podsouvat chybnou argumentaci, žalobce pouze ve svém odvolání reagoval na konstatování správního orgánu prvního stupně a vysvětloval, proč má za to, že vazba k synovi není správnou volbou s tím, že je na něm, jaké důkazy označí. Žalobce v té souvislosti odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věcech vedených jím pod sp. zn. 9 As 252/2014, resp. 4 As 204/2014.
18. Žalobce byl přesvědčen o tom, že se mu podařilo prokázat existenci obvyklého bydliště, a to nejen v tomto řízení, nicméně i v jiných citovaných řízeních (vydání duplikátu řidičského průkazu, vydání mezinárodního řidičského průkazu, vydání paměťové karty řidiče). Za podstatné je třeba považovat i fakt, že žalobce disponuje platným řidičským průkazem ČR, kde nedílnou součástí je i údaj o bydlišti na území ČR s tím, že takto uvedený údaj se považuje za údaj platný, neboť řidičský průkaz je úřední listinou a v něm zapsané údaje jsou údaji platnými. I tuto skutečnost správní orgán vedoucí řízení věděl, resp. si tyto informace měl opatřit.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

19. Žalovaný se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 4. 10. 2018. Dle jeho mínění je podstatou podané žaloby tvrzení žalobce, že žalovaný nesprávně vyhodnotil otázku nově tvrzených skutečností a nově přiložených důkazů, které dle názoru žalobce odůvodňují nové pozitivní rozhodnutí ve věci udělení řidičského oprávnění skupiny „D“. Žalobce se snaží o přehodnocení pojmu „obvyklého bydliště“, které je primárně pojmem práva Evropské unie, když tvrdí, že z § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu plyne, že žadatel může prokázat obvyklé bydliště, kterým se míní místo, kde má osobní nebo i profesní vazbu. Tedy pokud žalobce dokládal široké profesní vazby, naplňoval tak obvyklé bydliště.
20. Žalovaný konstatoval, že nové důkazy, které by vyvrátily pochybnost o existenci obvyklého bydliště na území ČR v podobě skutečné domácnosti, se žalobci doložit nepodařilo. Žalovaný setrval na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí, tj. že se žalobci nepodařilo prokázat splnění podmínky obvyklého bydliště na území ČR ve smyslu zákona o silničním provozu (nemá-li na území ČR trvalý pobyt) a navrhl žalobu

jako nedůvodnou zamítnout.

[IV] Replika

21. Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného replikou ze dne 11. 10. 2018. Žalobce se neztotožnil s argumentací žalovaného a upozornil na to, že zdaleka neprokazoval svou podnikatelskou vazbu k území ČR pouze na základě živnostenského listu. Zopakoval své aktivity na území ČR a stran interpretace § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu zdůraznil, že nic nepřetváří a neupravuje. Pouze vykládá právní normu tak, jak je vykládána konstantní judikaturou soudů. V daném ohledu nemá žalobce důvod obcházet zákon. V Německu nemá žádný zákaz řízení, tedy v souladu s legislativou EU si zažádal o rozšíření řidičského oprávnění o skupinu „D“ na území státu, ve kterém má obvyklé bydliště, tj. v zemi, kde mu již v minulosti byl vydán řidičský průkaz. K tomu využil advokáta, který je v tématice zběhlý. Tím, že použil odkazy na judikaturu, důvodovou zprávu a komentářovou literaturu nemůže být žalobci vyčítáno, že by se snažil cokoliv dezinterpretovat ve svůj prospěch.
22. Pokud žalobce dokládal široké profesní vazby, naplňoval tak obvyklé bydliště. V daném kontextu žalobce opakovaně odkázal na stanovisko Nejvyššího správního soudu obsažené v rozsudku ze dne 29. 4. 2015, č.j. 2 As 5/2015-30, které se vyjádřilo k otázce profesní vazby žadatele. Tato závazná teze Nejvyššího správního soudu jednoznačně dokladuje, že obvyklé bydliště je postaveno na rovnocenném postavení vazeb osobních s vazbami profesními. Dle žalobce se žalovaný otázkou prokázání profesních vazeb vůbec nezabýval, a proto je jeho rozhodnutí nezákonné.
23. Žalobce s odkazem na závěry z judikatury soudů zastával stanovisko, že sice může pobývat na území více států Unie, do České republiky se může vracet, pak však musí alespoň prokázat pravidelný faktický pobyt na území ČR. Naplnění této podmínky se mu přesvědčivě podařilo prokázat. Žalobce byl toho názoru, že ve smyslu zákona o silničním provozu a konstantní judikatury prokázal své osobní vazby k místu obvyklého bydliště v ČR.
24. Žalobce byl, s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 6 As 47/2013, proto přesvědčen, že požadavek Nejvyššího správního soudu ve světle jeho již klasického judikátu naplnil. Dle výkladu zákona ve znění důvodové zprávy k vládnímu návrhu dle sněmovního tisku 300/0, Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky, 6. volební období, 2010-201, pak platí tato premisa ve vztahu k prokazování obvyklého bydliště: *„Změna přístupu k vymezení tohoto pojmu se pak projeví zejména při prokazování naplnění podmínky obvyklého bydliště osobám i bez trvalého pobytu v České republice. V ustanovení se příkladmo uvádí některé z možných forem „osobních a profesních vazeb, jak je předpokládá směrnice, v praxi je pravděpodobně nebude problematické prokázat. Do příloh žádosti se doplňují dokumenty prokazující obvyklé bydliště nebo studium na území České republiky (tyto dokumenty jsou demonstrativně vymezeny, popř. může žadatel označit jiné důkazy, např. výslech svědků).“*
25. Pokud žalovaný tvrdil, že několikanásobnou změnou bydliště na území ČR žalobce nenaplní podmínku obvyklého bydliště, protože se nedá hovořit o jeho stabilní domácnosti, nejedná se o pravdivé tvrzení. V tomto řízení se má správní orgán soustředit na důkazy od podání žádosti o vydání nového rozhodnutí, která byla podána dne 25. 7. 2016. V tuto dobu měl žalobce hlášenou adresu v X, poté se žalobce přestěhoval do X k přítelkyni. Hovoříme tak pouze o dvou adresách, což není nic neobvyklého. Jestliže měl

žalovaný na mysli změnu adres za posledních přibližně 9 let, pak je možné, legitimní a zcela legální hlášený pobyt měnit. Hlášený pobyt se pak nerovná adrese skutečného pobytu, místa, kde se žalobce skutečně zdržoval, jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 6 As 47/2013. Argumentace žalovaného je tedy v daném ohledu nepřijatelná.

26. Žalobce dále uvedl, že v ČR s ním bylo vedeno několik řízení ohledně řidičského oprávnění (mezinárodní řidičský průkaz, paměťová karta řidiče, duplikát řidičského průkazu), což není skutečnost soudu neznámá. Mnoho z těchto řízení bylo přezkoumáváno u správního soudu (např. rozsudek Krajského soudu v Plzni ve věci sp. zn. 30A 11/2016 ve věci vydání mezinárodního řidičského průkazu). V tomto rozsudku soud konstatoval, že právě předložením platného řidičského průkazu žadatel prokazuje rovněž obvyklé bydliště. Žalobci byl na základě jmenovaného rozsudku vydán mezinárodní řidičský průkaz, taktéž mu byla vydána paměťová karta řidiče ve vazbě na vydání rozsudku Krajského soudu v Plzni ve věci sp. zn. 30A 143/2016, který deklaroval nezákonný zásah Magistrátu města Karlovy Vary při vydání sdělení, že žalobci nelze vydat paměťovou kartu řidiče. Žalobce nechápal, proč v jiných správních řízeních, ve kterých se taktéž zkoumala podmínka obvyklého bydliště a jeho žádostem bylo v konečné podobě vyhověno, bylo konstatováno naplnění podmínky obvyklého bydliště, zatímco v přezkoumávaném správním řízení tato podmínka shledána žalovaným není. K dokreslení celého případu žalobce předložil kopii řidičského průkazu vydaného dne 3. 1. 2018 a kopii paměťové karty řidiče vydané dne 17. 8. 2018. Poukázal tím na zásadu, že ve správním řízení je povinen správní úřad postupovat obdobně tak, aby nevznikaly nedůvodné rozdíly (viz § 2 odst. 4 správního řádu).

[V] Posouzení věci soudem

27. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
28. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
29. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
30. Při jednání před soudem dne 9. 9. 2020 zástupce žalobce i žalovaný setrvali na svrchu rekapitulované argumentaci.
31. Žaloba není důvodná.
32. Prvoinstančním rozhodnutím bylo podle § 102 odst. 4 správního řádu zastaveno řízení o žalobcově žádosti (Magistrátu doručena dne 26. 7. 2016) o vydání nového rozhodnutí ve věci jeho žádosti o rozšíření řidičského oprávnění o skupinu „D“ a vydání řidičského průkazu.
33. Podle § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu, *pro účely tohoto zákona je obvyklé bydliště na území České republiky místo trvalého pobytu fyzické osoby na území České republiky, nebo pokud fyzická osoba nemá na území České republiky trvalý pobyt, místo na území České republiky, kde fyzická osoba*

1. pobývá alespoň 185 dnů v kalendářním roce z důvodů osobních vazeb, kterými se rozumí zejména soužití ve společné domácnosti, rodinné vazby, vlastnictví nebo nájem nemovitosti, a popřípadě zároveň i z důvodů podnikání, výkonu jiné samostatně výdělečné činnosti nebo závislé práce na území České republiky, nebo

2. pobývá z důvodu osobních vazeb a pravidelně se na toto místo vrací, ačkoliv podniká, vykonává jinou samostatně výdělečnou činnost nebo závislou práci v jiném státě, není-li výkon takovéto činnosti v jiném státě omezen na dobu určitou.

34. Ve věci bylo Magistrátem původně rozhodováno rozhodnutím ze dne 9. 5. 2014, č.j. 19102/OD/13-3/Mar., proti němuž se žalobce odvolal. Krajský úřad Karlovarského kraje rozhodnutím ze dne 1. 7. 2014, č.j. 1689/DS/14-3, toto odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 4. 2015, č.j. 30A 87/2014-59, byla rozhodnutí prvoinstančního i odvolacího správního orgánu zrušena a věc byla krajskému úřadu vrácena k dalšímu řízení. Správní orgány pak rozhodovaly znovu, finální rozhodnutí krajského úřadu nabylo právní moci dne 5. 11. 2015. Všechna uvedená rozhodnutí byla vedena ve věci žadatele o vydání rozšíření řidičského oprávnění o skupinu „D“ a vydání řidičského průkazu. Řízení v žalobcově věci bylo pravomocně ukončeno se závěrem, že žadatel neprokázal existenci skutečného obvyklého bydliště na území České republiky v souladu s § 82 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu.
35. Podle § 101 písm. b) správního řádu platí, že *provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí ve věci lze tehdy, jestliže novým rozhodnutím bude vyhověno žádosti, která byla pravomocně zamítnuta.*
36. Podle § 102 odst. 4 věty první správního řádu platí: *Pokud žádost účastníka neodůvodňuje zahájení nového řízení, rozhodne správní orgán usnesením o tom, že se řízení zastaví.*
37. K institutu nového rozhodnutí [konkrétně taktéž z důvodu dle § 101 písm. b) správního řádu] se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 30. 10. 2018, č.j. 5 As 122/2016-36 (rozhodnutí kasačního soudu jsou k dispozici na www.nssoud.cz), v němž uvedl mj. toto: „*Správní řád pro aplikaci § 101 písm. b) nestanoví podmínku v podobě vyčerpání opravných prostředků, resp. žaloby podle páté části o. s. ř. Stejně tak k novému posouzení pravomocně rozhodnuté věci a vydání nového rozhodnutí dle citovaného ustanovení není třeba ani změny skutkových či právních okolností věci. V tomto ohledu není správní řád rovněž nijak limitující. Je však potřeba připustit, že podstata toho, proč je možné původně zamítnuté žádosti vyhovět, zpravidla bude spočívat právě ve změně výchozích skutkových či právních okolností věci (...) základní podmínka pro aplikaci § 101 písm. b) správního řádu je pravomocné zamítnutí původních žádostí (návrhů) stěžovatele. V dalším bylo již na správních orgánech, aby věcně posoudily, zda je možné těmto žádostem (návrhům) vyhovět (...) nové řízení je koncipováno jako pokračování původního řízení, a proto také dává možnost využít původních podkladů. Nové řízení s řízením původním v podstatě tvoří jeden celek, což potvrzuje též druhá věta § 102 odst. 6 správního řádu, která – s výhradou skutkových či právních změn – konstatuje vázanost právním názorem odvolacího orgánu v původním řízení (...) institut tzv. nového rozhodnutí podle § 101 správního řádu nepatří svým charakterem mezi opravné prostředky. (...) Podstatou vydání tzv. nového rozhodnutí je nové posouzení již pravomocně rozhodnuté věci – a to buď za stejných, anebo zpravidla změněných výchozích*

skutkových či právních podmínek. (...) Na základě žádostí (...) tedy bylo povinností správního orgánu I. stupně posoudit podstatu věci a zvážit, zda těmto žádostem vyhoví, tj. rozhodne o povolení návrhů stěžovatele na vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí s účinky ke dni 8. 12. 2005, nebo zda řízení zastaví ve smyslu § 102 odst. 4 věty první správního řádu; podle tohoto ustanovení totiž: „Pokud žádost účastníka neodůvodňuje zahájení nového řízení, rozhodne správní orgán usnesením o tom, že řízení zastaví.“ Jakkoli hlavní myšlenka není legislativně vyjádřena příliš zdařile, neboť samotné řízení o vydání nového rozhodnutí je zahájeno již podáním žádosti, zákonodárce tímto mířil zjevně na situaci, kdy žádost neodůvodňuje vydání nového rozhodnutí ve věci (v takovém případě je tedy třeba řízení zastavit). (...) Návětí § 101 správního řádu stanoví, že provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí „lze“ z důvodů dále stanovených [pod písm. a) až e)]. Vydání nového rozhodnutí není tedy koncipováno jako nárokové a správní řád zde připouští uvážení správního orgánu, které je limitováno zejména základními zásadami činnosti správních orgánů. Výsledek správního uvážení musí odpovídat zejména tomu, že správní orgány jsou povinny šetřit práva nabytá v dobré víře, což vyplývá nejen z § 2 odst. 3 správního řádu. Tato základní zásada činnosti správních orgánů je zdůrazněna znovu v § 102 odst. 7 správního řádu, a to právě pro případ nového řízení směřujícího k vydání nového rozhodnutí. Ochrana práv nabytých v dobré víře, jakožto jeden ze základních projevů principu právní jistoty, se projevuje celou řadou požadavků jak na tvorbu práva, tak na jeho aplikaci.“

38. Jak je výše uvedeno, žalobcem byla podána žádost o vydání nového rozhodnutí podle § 101 písm. b) správního řádu. Správní orgán měl v takovém případě v zásadě dvě možnosti – buď oně žádosti vyhovět a vydat nové, tedy pozitivní rozhodnutí, nebo řízení zastavit, jestliže by neshledal důvody k jejímu vyhovění. Magistrát dospěl k závěru (a žalovaný ho aproboval), že tu byly důvody pro zastavení řízení.
39. Judikatura správních soudů se shoduje v tom, že fundamentálním předpokladem pro vyhovění žádosti je existence (tvrzených a prokázaných) nových skutečností, když povinnost tvrdit a prokazovat byla na žalobcově straně (k tomu srov. § 52 věty první správního řádu, podle kterého jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení). Bylo tedy nutné posoudit, zda tu skutečně byly ony nové skutečnosti, resp. zda se je žalobci podařilo prokázat.
40. Nové skutečnosti, aby mohly být prokázány, musí být primárně tvrzeny. Tvrzení mohou být nesporná nebo sporná (podle toho je správní orgán přijme, příp. bude požadovat jejich prokázání), mohou být pro věc důležitá nebo nikoliv (podle toho se jimi bude/nebude správní orgán zabývat). Tedy, chtěl-li být žalobce úspěšný, musel tvrdit nové skutečnosti a byla-li by tato tvrzení sporná (a pro věc významná), pak je musel prokázat. V dané věci musela být tvrzení dostatečně konkrétní a významná co do osvědčení fakticity žalobcovy vazby (osobní nebo profesní) na naše území. Leč právě v nedostatečné konkrétnosti tvrzení o fakticitě pobytu soud shledal zásadní nedostatky na straně žalobce. Ten v podstatě shrnul z dřívějších řízení již známé, tedy nikoliv nové, skutečnosti. Odkazoval na již dříve provedené výsledky (svědecké i účastnické), příp. se dožadoval jejich opakování. Předložil čestná prohlášení L. P., A. N. a S. Á. a navrhoval jejich výsledek, avšak tyto výsledky byly provedeny v dřívějších, již skončených řízeních. S tvrzením, že žalobce má v České republice syna ve střídavé péči, se správní orgán rovněž vypořádal v dřívějším rozhodnutí.
41. Správní orgán reagoval i na „novou“ skutečnost, totiž že žalobce byl v období od 19. 10.

2015 do 4. 4. 2016 v České republice ve výkonu vazby. Dle názoru soudu (a ve shodě se správními orgány), tento státní mocí vynucený žalobcův pobyt na našem území není onou vazbou požadovanou zákonem o silničním provozu.

42. Nebylo úkolem správních orgánů za žalobce došetřovat příslušné skutečnosti, naopak bylo na něm (viz výše), aby relevantní nové skutečnosti tvrdil a prokázal. To se nestalo a reakce správních orgánů na žalobcem tvrzené skutečnosti byla dle názoru soudu dostatečná. Nebylo tak možné přitakat námitce o nerespektování zásady volného hodnocení důkazů. Žalobce v podstatě ustal na určité sumarizaci údajů týkajících se let 2013 a 2014, což lze jen těžko považovat v roce 2016 za nové skutečnosti. Z obou rozhodnutí je zřejmé, jakými úvahami byly správní orgány vedeny při svém rozhodování, je seznatelné, co a jak bylo z jejich strany hodnoceno. Rozhodnutí tak nejsou nepřezkoumatelná.
43. Soud neshledal žádný z žalobních bodů důvodným, a proto žalobu na základě § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl. Soud pro úplnost uvádí, že neprovedl žalobcem navržené důkazy (spis Magistrátu města Karlovy Vary, sp. zn. 12883/OD/17/Bar., kopie řidičského průkazu vydaného dne 3. 1. 2018 a kopie paměťové karty řidiče vydané dne 17. 8. 2018), neboť by to bylo, vzhledem k důvodům, které vedly soud k zamítnutí žaloby, zjevně nadbytečné.

[VI] Náklady řízení

44. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 9. 9. 2020

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu